

ילדי '86 והדמוקרטיה הישראלית

דן בן-דוד

לכל הורה בישראל הזכות להצביע, ומתוך הגדרה, גם יש להורה בן/בת אחד/אחת לפחות. החיבור בין השניים בא לידי ביטוי בסוג של accountability מתוצרת כחול-לבן שהינה ייחודית בעולם. ההורים במדינה מחליטים כקולקטיב בפני אילו סכנות יעמדו בניהם כאשר יגיע החודש שממנו כל הורה בישראל חרד – האוגוסט שילדו יהיה בן 18.

ברוכים הבאים לאוגוסט 2004. הגיוס של ילדי 1986 בעיצומו, ודור חדש של הורים חרדים נוצר.

כל הורה חרד מאוגוסט? שליחה, תיקון קל. בזמן שלמאה אחוז מההורים הזכות להצביע ולהכריע על גורל ילדיהם, לכמעט מחציתם אין ממה לחשוש מאוגוסט, כי ילדיהם לעולם לא יכירו את ניחוח האקליפטוסים של הבקו"ם.

ברוכים הבאים לדמוקרטיה הישראלית: הזכות להצביע ולא לשאת בתוצאות.

האירוניה חריפה במיוחד כאשר מדובר לא רק בבחורים, אלא בבחורים – אלה שבאצבעותיהם קובעים את רף הסכנה לילדי ישראל. על ההיגיון של שליחת יהודים לשבת בכל חלקי הארץ שלנו קיימות דעות שונות, וזה לגיטימי. שלוש מהמפלגות שהינן בין המצביעות הסדרתיות הבולטות בעד גישת ה"אף שעל" הינן המפד"ל, יהדות התורה והאיחוד הלאומי. איך הן מפרשות את מושג ה-accountability?

בזמן שאת ילדיכם הוא מתעקש להשאיר בעזה לנצח, מנהיג המפד"ל, ח"כ אפי איתם, יודע בדיוק היכן כדאי שבנו ימצא – ביחידת האלפיניסטים בפסגת החרמון. לפחות בנו משרת. ח"כ משה גפני מיהדות התורה מתראיין בכל כלי התקשורת כדי להבהיר שמפלגתו, הנמצאת עתה במגעיים להצטרפות לממשלה, תדרוש את "כל מה שמגיע לנו". זכויות יש? ומה בנוגע לחובות? ח"כ אליעזר צייטה כהן מהאיחוד הלאומי מצא את הפתרון האולטימטיבי. בראיון למעריב לפני ארבעה חודשים אמר: "אם הוא [בנו של כהן] היה שואל אותי היום, הייתי אומר לו להישאר שם [בארה"ב]". וזאת מחבר כנסת אשר ככל הנראה אינו מסוגל להבחין בקשר בין המדיניות שבה הוא מתעקש ליישם עבורנו לבין החורבן החברתי-כלכלי-מדיני הנובע ממנה אשר הוביל לעזיבת בנו.

הדרך למנוע ירידה מהארץ אינה על ידי הכתמת העוזבים בכינויים כגון "נפולת הנמושות" כפי ששיווק בלבד לא יספיק כדי למשוך רבבות עולים חדשים מהמאגרים הגדולים שנותרו – בעיקר במדינות המערב. בעולם תחרותי המאפשר ללא מעט אנשים בחירה חופשית של מקום מגורים, שבו גוברת בקצב מדהים זרימת המידע והידע בין כל פינה ותושב, הבחירה במדינת ישראל תעשה באופן שקול ומדוד על ידי יותר ויותר אנשים. כפי שהרצל הבין כבר לפני מאה שנה: " צריך שתהיה זו ארץ הבחירה."

ישראל חייבת להכריע בין מדיניות אשר תוביל לפריחה או לדעיכה. כפי שנתוני האבטלה, העוני, והצמיחה מלמדים מאז שנות השבעים, אין מסלול אמצעי. הדרך היחידה לשמור כאן אוכלוסיה ולמשוך לישראל יהודים היא על ידי בניית מדינה עם רוב יהודי מוצק וחוסן פנימי המבוסס על שוויון זכויות, חובות והזדמנויות ברמה האישית, ויושרה ציבורית של המנהיגים. על זה מגינים בגופם ילדינו המתגייסים באוגוסט.

במשך 18 שנים כל הורה מגדל פרח, ולא בשר לתותחי הגחמות האידיאולוגיות הבלתי-סבירות של מנהיגים צבועים.

הסירוב למלא פקודה אסור – וחשוב להקפיד על כך. זהו אחד מיסודותיה של דמוקרטיה כאשר הרוב מחליט על הדרך. הדין חל על כולם, וכך צריך להיות. אך מי שחושב שניתן לאלץ את המדינה לצעוד בנתיבים הרי אסון צריך להיות מודע לכך שהסירוב לחיות במדינה שכזו עדיין אינו אסור. ומי ישרת אז בעזה או בשטחים האחרים כדי ליישם את החלטת הרוב? תשאלו את איתם, גפני וצייטה.